

Елена Петрашева е свързана с приведения символен ред по-особено: посредством сравнението с Лорелай - немския романтически „превод“ на образа на русалката. Сравнението е не само споменато, но и разгърнато в цял епизод от романа. Елена разказва пред Бенц за „еротичното“ си приключение с млада германка, дошла в България да търси годеника си. Но не еротичното е онова, което привлича героинята към русата и синеока немска девойка, а идентификацията ѝ с нея на дълбинно-психологическо равнище под формулата „Лорелай“. Лорелай е губителната речна нимфа, увличащото, съблазняващо, обещаващо наслади женско начало, символизирано от водната стихия - ласкаеща, нежна, обгръщаща, унасяща и отнасяща към дълбините на несъзнаваното, отвъд живота - към безвремието преди раждането и след смъртта, към пренаталния рай (Ото Ранк) и „утробната“ защитеност на гроба; към нищото, което още не се е превърнало в живот, и нищото на претопяването, на саморазтварянето, на изчезването на съзнанието.

Едно и също архетипно съдържание, изнесено в езика на тропите под формата на споменатия по-горе символен ред (русалка, нимфа, дива котка, пантера и т. н.), се конкретизира и разгръща при описанието на характерите.

Типично проявление на „тъмната“ страна на архетипа е **жестокостта** на жената-предъстителка: *„Защо искаше да му втълни, че е аморална и жестока? Защо го заплашваше? Защо поведението ѝ бе тъй двойствено?“* (ПБ, 165); Твърдението на Бенц, че *„кръстосването на расите създава жестоки индивиди“*, е прието от Елена съвсем естествено: *„Жестоки - повтори тя, като извърна към него очите си, които продължаваха да бъдат все тъй странно замрежени и отпуснати. - О, мили мой, но какво от това? Тъй ще ме обичате по-силно!“* (161). Жестокостта е същностна и за характера на Адриана от „Роман без заглавие“ *„...познаваше часовете на смъртна скука, в които чакаше от подсъзнанието ѝ да изскочи нещо тънко и жестоко, нещо зверско, отдавна подтиснато от културата на вековете, което другите хора, залисани в труда и борбата за хляба си, не успяваха да уловят, да изтънчат, да превърнат във верига от душевни наслаждения.“* (139). Жестокостта си тя проектира в своите картини: *„това бе ярката и сладострастна отпуснатост на слънчевите пейзажи, чувствителна форма на голи тела и жестокият котешки израз в очите на моделите ѝ.“* (139).